

[Aksel Larsen.]

førelsen af Arbejdsløshedsloven, men det var ikke af Velvillie, for havde de ikke gjort det, havde de ikke faaet noget til Landbruget.

Ved tidligere Løjligheder har vi set ærede Medlemmer fra den Side staa op her eller ved Tilraab fralægge sig Ansvaret for de arbejderfjendske Paragraffer i denne Arbejdsløshedslov og sige: Vi blev tvunget til det af Modparten under Forhandlingerne. Nu har man pludselig tvunget Modparten under Forhandlingerne: ellers havde vi ikke faaet Støtten til Landbruget. Gennem den Slags Udtalelser kommer der naturligvis betydelig modstridende Opfattelser til Syne; men det ændrer ikke den Kendsgerning, at det naturligvis er Regeringen, der har Ansvaret for denne Arbejdsløshedslov (*Socialministeren* [Steincke]: Ja, heldigvis). Heldigvis, siger Socialministeren oven i Købet, og jeg gentager det, for at vi kan være sikre paa, at det kommer med i Rigsdagstidende (*Socialministeren* [Steincke]: Arbejderbladet). Arbejderbladet har hidtil ikke for sømt at give Socialministeren en meget væsentlig Part af Ansvaret for denne Arbejdsløshedslov, saa det er ikke nødvendigt nu at bede om, at vi skal gentage det.

De Konservatives og Venstres Ordførere sagde, at det at holde en saadan Tale, som jeg havde holdt herfra, var at lægge denne Lovgivning og Tanken om saadanne Foranstaltninger for Had. Jeg tror, vi skal lade saadanne Udtalelser og Paastande ligge. Jeg har tidligere paa mit Partis Vegne erklæret heroppefra, at vi ikke tror paa, at man her vedtager Foranstaltninger til Gavn for Arbejderne, fordi man synes, det er Synd for Arbejderne, men fordi man anser sig for nødt til at tegne en social Forsikring. Vi gaar jo ikke hen og bilder os ind, at de to Partier, hvis Dagspresse i denne Tid er Organ for Arbejdsgiverforeningen, i Tinget er Repræsentanter for den mest overstrømmende Velvillie for de arbejdsløse.

Nej, vi ved, hvad Venstre og de Konservative er for Partier, hvilke økonomiske Interesser de repræsenterer, og vi appellerer derfor ikke til de Herrers gode Hjerte om at være venlige og give de arbejdsløse noget — naa, vi appellerer for øvrigt ikke til nogen! Hvis det var det, det drejede sig om, vilde vi være i Stand til herfra at nævne rystende Eksempler paa den Nød, der hærger de arbejdsløse. Men vi ved, at det ikke er Overtalelsesevne, der eventuelt faar de Konservative, Venstre, Socialdemokratiet eller Retsforbundet til at stemme for Hjælp til de arbejdsløse; men det drejer

sig om, hvorvidt man anser det for socialt nødvendigt, hvorvidt man af Hensyn til det bestaaende Samfund, som man ønsker fortsat skal bestaa, anser det for nødvendigt at give de arbejdsløse disse Indrømnelser.

Paa den Maade gik det netop med Julehjælpen her i København og med forskellige andre Hjælpeforanstaltninger, som er blevet gennemført. Det var ikke, fordi Socialministeren opdagede noget, han tidligere havde givet en Kommune i Jylland Dispensation for. Nej, det var, fordi Socialministeren, efter at de arbejdsløse gennem 6 Uger havde ført en Kampagne, til sidst gav Kommunen et Raad om en Udvej, og dette Raad fulgte Kommunen. Den var nødt til det under de arbejdsløses Tryk. Vi ved, at paa den Maade naas de virkelige Resultater. De skyldes ikke Velvillie og ikke det gode Hjerte, men de afhænger af, i hvor høj en Grad man frygter for de arbejdsløse.

Andre Befolkningsklasser har økonomiske Interesser at lægge paa Vægtskaalen. Naar det gælder om at hjælpe Landbruget, er det saa ligetil; for kommer der Sammenbrud for Landbruget, saa ramler Bankerne, som har Penge indestaaende i Landbruget. Vil Bankerne redde deres Penge, maa de derfor gennemføre en Lovgivning til Støtte for Landbruget. De arbejdsløse har ikke paa samme Maade direkte økonomiske Argumenter at føre frem; de kan kun virke ved deres Masse, og de ved udmærket vel, at det skyldes ikke Billighedshensyn, naar der gøres noget for dem — vi har jo ved Behandlingen af Ændringsforslagene til den kommunale Valglov set, hvorledes man overhovedet ikke har taget Hensyn til Ret og Billighed, men kun varetaget sine bestemte Interesser og intet andet.

Vi ved derfor for det første, at denne Snak om, at vor Tale herfra skulde bevirke en ændret Indstilling hos det konservative Folkeparti og Venstre, ingen Bund har i Virkeligheden, fordi disse Partiers Stilling til de sociale Problemer ikke dikteres af Tale eller Optræden, men af den haarde Nødvendighed; og for det andet, at Spørgsmaalet om, hvorvidt de arbejdsløse skal have nogen Hjælp, og ogsaa Arbejderne under en Konfliktsituation, er et Spørgsmaal om, hvor mange arbejdsløse der er, og hvor stort et Tryk de lægger paa Stat og Kommuner. Og vi gaar i Spidsen for at faa dem til at forøge dette Tryk.

Socialministeren (*Steincke*): Jeg beklagede, da jeg første Gang havde Ordet,